

Encomium in sanctos martyres

Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἀγίους μάρτυρας.

Φρικτὸς ὁ τῶν μαρτύρων ἀγὼν ἀλλ' ἀθάνατος ἢ μνήμη τῶν εὐσεβῶν, φοβερός ὁ θάνατος τῶν ἀγίων ἀλλ' «ἀμάραντος ὁ στέφανος» τῶν ἀνδρείων, ξίφηφόρον τὸ στάδιον τῶν ἀθλητῶν ἀλλὰ στεφανηφόρον τὸ βραβεῖον τοῦ Χριστοῦ. Ξίφη καὶ πῦρ καὶ ὕδωρ τὰ ἄθλα τῶν παλαιστῶν, ἀλλ' οὐρανὸς καὶ παράδεισος καὶ βασιλεία θεοῦ τὰ βραβεῖα τῶν νικητῶν. Ἐπὶ γῆς ἠγωνίζοντο βασανιζόμενοι, ἐν οὐρανῷ δὲ ὠπλίζοντο στεφανούμενοι. Κάτω τὰς ὕβρεις ὑπέμενον καὶ ἄνω τὰς τιμὰς ἐθησαύριζον. Οὐκ ἀντεμάχοντο τοῖς ξίφεσι πολεμούμενοι, ἀλλ' ὑπέμενον «τῇ πίστει ἐνδυναμούμενοι»· οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς ἡ μάχη περὶ γηϊνῶν πραγμάτων. Οὐ περὶ χρημάτων φθαρτῶν, οὐ περὶ πλούτου κενοῦ τὰ αἴτια τοῦ πολέμου, ἀλλὰ περὶ βασιλείας οὐρανῶν, περὶ «παραδείσου τρυφῆς», περὶ ἀφθάρτου ζωῆς. Περὶ θεοῦ ὁ ἀγὼν, περὶ πίστεως ἢ πάλη, περὶ ὁμολογίας ἢ νίκη, ἵνα μὴ ἐκπέσωσι τῶν συνθηκῶν ἀλλ' ἵνα μείνωσιν εὐσεβεῖς.

Καὶ ἦν ὁ πόλεμος ἔνδοξος καὶ ἡ μάχη οὐράνιος, θεία ἢ παράταξις καὶ ἀγγελικὴ ἢ στρατοπέδευσις ὅπως συνδοξασθῶσι θεῷ, ὅπως ἀπολάβωσι τὴν ἀρχαίαν τιμὴν, ὅπως αἰεὶ διαμείνωσιν ἐν Χριστῷ, ὅπως ἔχωσιν ἀνώδυνον ζωὴν. Διὰ τοῦτο καὶ ἠγωνίζοντο περιχαρῶς, οὐ ξίφη βαστάζοντες ἀλλὰ τὸν λόγον κηρύττοντες, οὐ τόξα καὶ βέλη ἐκπέμποντες ἀλλὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν ἐξαγγέλλοντες, οὐχ ὄπλα «ἐνδύομενοι» ἀλλὰ τὴν πίστιν «θωρακίζόμενοι». Ἦκονατο μὲν γὰρ ξίφη κατὰ τοῦ σώματος τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ τοῦ ξίφους ὀξύτερος ὁ λόγος ἀμβλυτέραν τὴν ἀκμὴν τῆς σφαγῆς ἀπειργάζετο. Οὐ γὰρ ἠσθάνοντο τοῦ πόνου ὑπὸ τοῦ πόθου κεντούμενοι· ὁ γὰρ πόθος τῆς ὁμολογίας ἐκούφιζεν τὸν πόνον τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀσθένειαν. Καὶ οὐκ ἄξια μὲν τῆς ἐκείνων ἀθλήσεως τὰ παρ' ἡμῶν λεχθέντα· τοῖς γὰρ δικαίοις «ὁ ἔπαινος οὐκ ἐξ ἀνθρώπων ἀλλ' ἐκ τοῦ θεοῦ», κατὰ τὸν ἀπόστολον. Θεῷ οὖν δόξαν ἀναπέμψωμεν τῷ τοὺς μάρτυρας στεφανοῦντι, ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.